

PRAKSISOVERSIGT · SELSKABSRET

Praksisoversigt over frivillig likvidation og opløsning ved betalingserklæring

Solvent afvikling af kapitalsekskaber efter selskabsloven kapitel 14

Version 2 · Opdateret 6. sep. 2026 · 32 afgørelser · 1997-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Et solvent kapitalsekskab kan afvikles ad to spor: den fulde frivillige likvidation efter selskabsloven §§ 217-224 med likvidator, proklama og likvidationsregnskab, eller den forenkede opløsning ved betalingserklæring efter [selskabsloven § 216](#), hvor kapitalejerne selv afvikler sekskabet mod at påtage sig personlig, solidarisk og ubegrænset hæftelse for al gæld, der bestod ved erklæringens afgivelse. Praksis viser to skarpe hovedlinjer: Erhvervsstyrelsen og Erhvervsankenævnet håndhæver § 216's 2-ugers-frist som en absolut regel uden dispensationsadgang, og Højesteret har i sag 186/2017 fastslået, at kapitalejeren succederer i sekskabets forpligtelser – med den konsekvens, at sekskabets egne forældelsesregler, herunder 10-årsfristen for pengelån, følger med over på den personlige hæftelse. Oversigten dækker alene den solvente afvikling; insolvensbehandling hører under [konkurs](#) og [rekonstruktion](#).

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Opløsning ved betalingserklæring forudsætter, at samtlige kapitalejere erklærer, at al gæld – forfalden som uforfalden – er betalt; erklæringen skal være modtaget i Erhvervsstyrelsen senest 2 uger efter underskrivelsen og være vedlagt en erklæring fra Skatteforvaltningen om, at der ikke foreligger skatte- og afgiftsskrav.
- 02** 2-ugers-fristen i selskabsloven § 216, stk. 2, er absolut; Erhvervsankenævnet har i både 20/10481 og 24/04260 fastslået, at der ikke er hjemmel til dispensation – hverken ved ferie, COVID-19, postgang eller systemproblemer.
- 03** Anmeldelse af opløsning ved betalingserklæring skal ske digitalt via [virk.dk](#); fysisk post afbryder ikke fristen, og ansvaret for korrekt indsendelse påhviler anmelderen.
- 04** Erhvervsstyrelsens administrative praksis kræver, at skatteerklæringen har aktualitetsværdi; erklæringer ældre end 3 måneder accepteres ikke.
- 05** Kapitalejere, der afgiver betalingserklæring, succederer i sekskabets forpligtelser over for kreditorerne – sekskabets forældelsesregler følger med, så et krav udsprunget af et pengelån forældes efter 10 år, ikke 3 (Højesteret, sag 186/2017).

- 06 Hæftelsen efter § 216, stk. 4, er direkte og ikke subsidiær; den kan ikke sidestilles med kaution, og forældelseslovens § 11 finder derfor ikke anvendelse.
- 07 Den personlige hæftelse omfatter også skatte- og afgiftskrav, der først konstateres efter erklæringens afgivelse, fx som følge af en ændret skatteansættelse – Skattestyrelsens betalingserklæring afgives med forbehold for senere revision og er ikke en skattekvittance.
- 08 Kapitalejeren, der hæfter efter § 216, stk. 4, har en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i skatteansættelsen af det opløste selskab og er derfor klageberettiget.
- 09 Proklamaet efter § 221 er ikke præklusivt; 3-måneders-fristen er alene en ordensforskrift, der giver likvidator mulighed for at tilrettelægge afviklingen, og for sent anmeldte krav dækkes af midler, der endnu ikke er udloddet.
- 10 Bestrider likvidator et anmeldt krav, skal kreditor underrettes ved anbefalet brev eller tilsvarende dokumenterbar meddelelsesform og oplyses om, at spørgsmålet skal indbringes for skifteretten inden 4 uger fra afsendelsen.
- 11 Udlodning af likvidationsprovenu må først ske efter proklamafristens udløb og efter betaling af kendte kreditorer; a conto-udlodning kræver, at kravene er indfriet eller at der er stillet betryggende sikkerhed i form af bankgaranti eller tilsvarende.
- 12 Foretager likvidator a conto-udlodning uden at betingelserne er opfyldt, kan likvidator ifalde erstatningsansvar efter de almindelige ledelsesansvarsregler, og kapitalejerne kan pålægges tilbagebetalingspligt efter § 194.
- 13 Finder likvidator, at likvidationen ikke vil give fuld dækning til kreditorerne, skal likvidator indgive begæring om rekonstruktionsbehandling eller konkurs, jf. § 233, stk. 2.
- 14 Adgangen til at beslutte frivillig likvidation ophører, når Erhvervsstyrelsen har anmodet skifteretten om tvangsopløsning; herefter kan afviklingen kun afbrydes ved genoptagelse efter § 232.
- 15 Et selskab, der er slettet efter § 216 eller efter afsluttet likvidation, har ingen partshabilitet; krav fra eller mod boet forudsætter reassumption ved skifteretten efter § 235.
- 16 Reassumption forudsætter en særlig anledning – typisk at der er fremkommet aktiver, som ikke indgik i bobehandlingen, eller at en overset formalitet skal berigtiges; der kræves ikke proklama ved reassumption.
- 17 Likvidationsprovenu udloddet i det kalenderår, hvor selskabet endeligt opløses, beskattes som aktieavance, mens udlodninger i tidligere år som udgangspunkt beskattes som udbytte, jf. ligningsloven § 16 A, stk. 2 og 3.
- 18 Det solidariske ansvar for selskabsskat efter selskabsskatteloven § 33 gælder aktionærer og likvidator, men finder efter bestemmelsens sidste punktum ikke anvendelse ved opløsning efter selskabsloven § 216 – her er hjemlen i stedet § 216, stk. 4.

§ 1 To spor til solvent afvikling: likvidation eller betalingserklæring

Selskabslovens kapitel 14 rummer to selvstændige modeller for afvikling af et **solvent** kapitalselskab. Hovedreglen er den frivillige likvidation, hvor generalforsamlingen efter [selskabsloven § 217, stk. 1](#) træffer beslutning om opløsning, og hvor en likvidator gennemfører afviklingen med proklama, betaling af kreditorer, udlodning af likvidationsprovenu og aflæggelse af likvidationsregnskab. Alternativet er den forenklede model i [§ 216](#), hvor kapitalejerne selv realiserer aktiverne og betaler gælden, hvorefter de over for Erhvervsstyrelsen erklærer, at al gæld er betalt.

Afgrænsningen til insolvensretten er skarp. Som det fremgår af lovforarbejderne til [§ 217](#):

Likvidation efter reglerne i aktie- og anpartsselskabslovene er rettet mod afvikling af solvente selskaber, idet insolvente selskaber afvikles efter konkurslovens regler. En anmeldelse om likvidation af et insolvent selskab kan ikke registreres i Erhvervs- og Selskabsstyrelsen.

Forarbejderne anerkender dog, at grænsen ikke altid er klar på beslutningstidspunktet, og at det "som oftest vil være en fordel at fastholde selskabets afvikling inden for det likvidationsretlige regelsæt" – likvidator kan derfor inden for en snæver tidsramme undersøge, om der kan opnås en forhandlingsløsning med kreditorerne. Viser det sig ikke muligt, indtræder pligten i [§ 233, stk. 2](#) til at indgive konkurs- eller rekonstruktionsbegæring.

Hele kapitlets systematik hviler på et kreditorbeskyttelseshensyn, der går tilbage til aktieselskabslovgivningens ældre regler om likvidation, proklama og genoptagelse, jf. [Betænkning nr. 362/1964 om revision af aktieselskabslovgivningen, s. 43](#), hvor forgængerbestemmelserne til de nugældende §§ 221, 224 og 235 findes samlet. Erklæringsopløsningen har en yngre historie: den blev indført i anpartsselskabsloven i 1996 som led i forenklingsbestræbelserne beskrevet i [Betænkning nr. 1251/1993 om forenkling af anpartsselskabsloven](#) og udvidet til aktieselskaber i 2006. Forarbejderne til [§ 216](#) konstaterer, at "erfaringerne siden indførelsen i anpartsselskabsloven i 1996 har vist, at denne erklæringsopløsning dækker et behov for en simpel afvikling af selskaber, hvor de økonomiske forhold tillader det".

LOV

[Selskabsloven § 216](#)[Selskabsloven § 217, stk. 1](#)[Selskabsloven § 233, stk. 2](#)

§ 2 Generalforsamlingens beslutning, flertalskrav og valg af likvidator

Beslutningen om frivillig opløsning ved likvidation træffes af generalforsamlingen, jf. [§ 217, stk. 1](#). Flertalskravet er efter [§ 217, stk. 2](#) som udgangspunkt det samme som for vedtægtsændringer, dvs. mindst 2/3 af såvel de afgivne stemmer som af den repræsenterede selskabskapital, jf. [§ 106, stk. 1](#). Er opløsningen derimod **påbudt** i lovgivningen, i vedtægterne eller af Erhvervsstyrelsen, er kravet blot simpelt flertal efter [§ 105](#). Forarbejderne forklarer, at stk. 2 samler reglerne for aktie- og anpartsselskaber, fordi den tidligere forskel i majoritetskravene bortfaldt med de nye §§ 105-106.

Generalforsamlingen vælger herefter en eller flere likvidatorer, jf. [§ 218, stk. 1](#). En vigtig minoritetsbeskyttelse ligger i [§ 218, stk. 2](#): kapitalejere, der ejer **mindst 25 pct.** af selskabskapitalen, har ret til på generalforsamlingen at vælge en medlikvidator, som skal gennemføre likvidationen sammen med de øvrige valgte. I perioden fra

opløsningsbeslutningen og frem til valget af likvidator er ledelsens dispositioner underlagt begrænsningen i § 229, stk. 1.

Minoritetsrettigheder på generalforsamlingen forudsætter dog, at ejerandelen kan dokumenteres. Erhvervsankenævnet stadfæstede i 21/04258 Erhvervsstyrelsens afslag på at udpege en minoritetsrevisor efter § 144, stk. 3, fordi der var reel uenighed om, hvorvidt klageren ejede den krævede tiendedel af kapitalen. Styrelsen udtalte:

Det er Erhvervsstyrelsen opfattelse på baggrund af sagens stilling, at ingen af sagens parter har indgivet entydig dokumentation for adkomsten til selskabet, samt at en afgørelse af tvisten vedrørende adkomsten til selskabet henhører under domstolene, da en afklaring af ejerforholdene vil kræve en nærmere bevisvurdering m.v., hvilket falder uden for Erhvervsstyrelsens kompetence.

Samme betragtning må gælde for 25 pct.-reglen i § 218, stk. 2: er ejerforholdene omtvistede, kan Erhvervsstyrelsen som registreringsmyndighed ikke afgøre spørgsmålet, og minoritetens ret må afklares ved domstolene. Om beslægtede aktionærtvister se [aktionærkonflikt](#).

LOV

Selskabsloven § 105

Selskabsloven § 106, stk. 1

Selskabsloven § 217, stk. 1, 2

Selskabsloven § 218, stk. 1, 2

PRAKSIS

Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på udpegning af minoritetsrevisor grundet tvivl om ejerforhold

15.03.2022

§ 3 Likvidators retsstilling, anmeldelsespligt og registreringsspærren

Likvidator træder i ledelsens sted, jf. § 219, stk. 1, og lovens bestemmelser om selskabets ledelse finder med de fornødne tilpasninger anvendelse. Det følger direkte af forarbejderne til § 217, at "likvidator er i sin opgavevaretagelse underlagt de samme ansvarsregler, som gælder for et selskabs ledelse" – dvs. culpaansvaret i § 361, stk. 1, der behandles selvstændigt under [bestyrelsesansvar](#). Likvidator kan til enhver tid afsættes af den, der har valgt eller udpeget den pågældende, jf. § 219, stk. 2. Ved tvangsopløsning, hvor likvidator er udpeget af skifteretten, er adgangen til afsættelse langt snævrere: i [SKS-1950/2022-SHR](#) blev en anmodning om afsættelse af likvidator i en tvangsopløsningssag ikke imødekommet.

Regnskabs- og revisionspligten består uændret under likvidationen, jf. § 219, stk. 3. Skattemæssigt gælder tilsvarende, at "likvidationens indtræden medfører ikke nogen ændring i selskabets skattepligt og pligt til på normal måde at opføre og oplyse sin skattepligtige indkomst, herunder ved salg af aktiver", jf. Den juridiske vejledning afsnit [C.D.1.5.1.2](#).

Likvidator skal sikre, at beslutningen om at træde i likvidation anmeldes til Erhvervsstyrelsen senest 2 uger efter, at den er truffet, jf. § 220, stk. 1. Anmeldelsen skal efter [anmeldelsesbekendtgørelsen § 23](#) vedlægges dokumentation for beslutningens lovlige vedtagelse (protokoludskrift). Selskabet beholder sit navn med tilføjelsen »i likvidation«, jf. § 220, stk. 2.

Særligt praktisk vigtig er **registreringsspærren** i § 220, stk. 3: når der er truffet beslutning om likvidation, kan der ikke længere træffes beslutning om ændring af de registrerede forhold. Kun en udtømmende liste af undtagelser er tilbage – bl.a. ændring af likvidator, ændring af revisor, kapitalforhøjelser, ændring af hjemstedsadressen til likvidators adresse, genoptagelse efter § 231 samt fusion og spaltning på nærmere angivne betingelser. Spærren skal sikre, at selskabet under afviklingen ikke ændrer karakter til skade for kreditorerne.

LOV

Selskabsloven § 219, stk. 1-3

Selskabsloven § 220, stk. 1-3

Selskabsloven § 361, stk. 1

PRAKSIS

Sø- og Handelsretten · Højesterets kendelse i tvangsopløsningssag: Anmodning om afsættelse af likvidator ikke imødekommet

20.12.2023

§ 4 Proklama efter § 221: ikke præklusivt, men en ordensforskrift med skarpe frister

Ved registreringen og offentliggørelsen af likvidationsbeslutningen genereres automatisk et proklama, hvor kreditorerne opfordres til at anmelde deres krav til likvidator senest 3 måneder fra offentliggørelsen, jf. § 221, stk. 1. Likvidator skal **samtidig** give alle selskabets kendte kreditorer særskilt meddelelse om beslutningen.

Det helt centrale – og ofte oversete – punkt er, at proklamaet **ikke er præklusivt**. Forarbejderne udtrykker det utvetydigt:

Proklamaet er ikke præklusivt. Da proklamaet ikke er præklusivt, kan 3-måneders fristen alene betragtes som en ordensforskrift således, at likvidator kan tilrettelægge afvikling og den endelig udlodning af boets midler.

Konsekvensen er, at kreditorer, der anmelder efter fristens udløb, ikke mister deres krav, men risikerer, at der ikke er midler tilbage. Forarbejderne præciserer, at krav anmeldt efter fristens udløb "vil således blive dækket med de eventuelt overskydende aktiver", og at der "ikke sker en omfordeling, hvis udlodning er påbegyndt på det tidspunkt, hvor kravet anmeldes, medmindre nogle af de kreditorer, der har fået dækket deres krav helt eller delvis ved udlodningen, har været i ond tro". Dette er kodificeret i § 221, stk. 4, hvorefter fordringer anmeldt efter boets optagelse til slutning dækkes af midler, der endnu ikke er udloddet til kapitalejerne.

Valget af en ikke-præklusiv model var bevidst. Udvalget til Modernisering af Selskabsretten fandt efter forarbejderne "ikke, at der er tungtvejende argumenter for at ændre retsstillingen, så proklamaet gøres præklusivt", og lagde vægt på, at "kreditorer ikke skal stilles ringere end efter den nuværende retsstilling". Kreditorbeskyttelseshensynet er det samme, som gennemsyrrer selskabsretsreformerne fra 1990'erne, jf. [Betænkning nr. 1229/1992 om forenkling og fremtidstilpasning af selskabslovene](#).

Boet kan tidligst optages til slutning, når 3-måneders-fristen er udløbet, jf. § 221, stk. 2.

Bestridte krav følger et særligt spor efter § 221, stk. 3. Kan en fordring ikke anerkendes som anmeldt, skal kreditor underrettes ved anbefalet brev – eller ved anden meddelelsesform, hvorved modtagelsen kan dokumenteres med samme grad af sikkerhed – og oplyses om, at spørgsmålet skal indbringes for **skifteretten senest 4 uger** efter brevets afsendelse, hvis afgørelsen ønskes anfægtet. Fristen blev ved selskabsloven forkortet fra 3 måneder til 4 uger for at skabe parallelitet med [konkurslovens § 133](#), jf. de almindelige bemærkninger punkt 2.4.12, hvor det anføres, at ændringen sker "for at skabe lighed mellem denne regel og den tilsvarende regel i konkursloven" og som led i "den generelle forkortelse af frister i loven".

Skifterettens kompetence ved fordringsprøvelse er dog ikke ubetinget. I [O-7-10](#) fandt Sø- og Handelsretten, at en gyldig voldgiftsklausul mellem et arkitektfirma og et likvideret bygherreselskab udelukkede adcitation under skifteretssagen om fordringsprøvelse; skifteretten var inkompetent, og adcitationssagen blev afvist.

LOV

[Konkursloven § 133](#)[Selskabsloven § 221, stk. 1-4](#)

PRAKSIS

Sø- og Handelsretten · Afdækning af voldgiftsklausuls betydning for adcitation i sag om fordringsprøvelse

12.05.2011

§ 5 Udlodning af likvidationsprovenu, a conto-udlodning og udbytte under likvidation

Udlodning af likvidationsprovenu til kapitalejerne må efter [§ 223, stk. 1](#) først foretages, når proklamafristen er udløbet **og** gælden til kendte kreditorer er betalt. Forarbejderne understreger, at kravet omfatter "også ikke anmeldte kendte kreditorer" – likvidator kan altså ikke nøjes med at afvikle de krav, der faktisk er anmeldt.

Som en nyskabelse indførte selskabsloven adgangen til **a conto-udlodning** i [§ 223, stk. 2](#). Betingelserne er kumulative: proklamafristen skal være udløbet, kreditorernes eventuelle krav skal være indfriet, og der skal stilles betryggende sikkerhed. Forarbejderne præciserer, at "kravet om betryggende sikkerhed anses for opfyldt ved bankgaranti eller anden sikkerhedsstillelse, der tilbyder samme grad af sikkerhed", og at likvidator konkret må overveje, om der er forhold – fx tvist om anmeldte krav – som kan føre til, at selskabet belastes med yderligere krav.

Ansvarsfordelingen ved uberettiget a conto-udlodning er beskrevet direkte i forarbejderne:

Hvis de nævnte betingelser ikke er opfyldt, og likvidator alligevel gennemfører à-contoudlodninger, vil likvidator kunne ifalde ansvar, såfremt det efterfølgende viser sig, at à-contoudlodningerne overstiger, hvad selskabets midler berettigede til. I dette tilfælde vil der også påhvile kapitalejerne en tilbagebetalingspligt og likvidators erstatningspligt kan derfor i praksis afhænge af selskabsdeltagernes evne til at honorere krav om tilbagebetaling.

Tilbagebetalingspligten udmøntes gennem [§ 194, stk. 1](#), hvorefter udbetalinger i strid med loven skal tilbagebetales med rente svarende til renteloven § 5 med et tillæg af 2 pct. Kan beløbet ikke inddrives, er de, der har medvirket til beslutningen eller gennemførelsen, ansvarlige efter de almindelige erstatningsregler, jf. [§ 194, stk. 2](#). De almindelige bemærkninger til selskabsloven, punkt 2.4.12, fremhæver netop, at "det foreslås præciseret, at de almindelige regler for ledelsesansvar også finder anvendelse på likvidator i forbindelse med à conto-udlodninger".

Uafhængigt af likvidationsprovenuet kan kapitalejerne efter [§ 222, stk. 1](#) vedtage at udlodde **udbytte** i et selskab under likvidation på grundlag af den seneste godkendte årsrapport; udlodningen sker efter de almindelige regler om udbytte og ekstraordinært udbytte i §§ 180-183 og 194, jf. [§ 222, stk. 2](#).

Værdiansættelsen af de udloddede aktiver er et selvstændigt praksisfelt. I [13-6628775](#) tilsidesatte Landsskatteretten SKATs forhøjelse af værdien af aktieposter, der blev overdraget fra et selskab under likvidation til hovedaktionæren, og lagde en syns- og skønserklæring til grund, som indregnede reduktioner for minoritetspost (ca. 10 pct.) og for omsætningsbegrænsninger i aktionæroverenskomsten (ca. 25 pct.). Den juridiske vejledning fastslår tilsvarende, at udlodning af andre aktiver end kontanter skal ske til aktivernes værdi i handel ogandel, og at skattemyndighederne særligt må påse værdiansættelsen, når afhændelsen sker til aktionærerne selv eller deres nærtstående.

LOV

[Selskabsloven § 194, stk. 1, 2](#)[Selskabsloven § 222, stk. 1, 2](#)[Selskabsloven § 223, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Landsskatteretten · Værdiansættelse af aktier ved likvidation af holdingselskab – syn og skøn tillagt vægt 18.12.2017

§ 6 Endelig likvidation, likvidationsregnskab og sletning

Når bobehandlingen er afsluttet, kan generalforsamlingen træffe beslutning om endelig likvidation, jf. [§ 224, stk. 1](#). Bestemmelsen indeholder en udtrykkelig spærre: bobehandlingen **må ikke afsluttes**, før eventuelle tvister om bestridte fordringer efter [§ 221, stk. 3, 2. pkt.](#), er endeligt afgjort. Ved **lov nr. 616 af 12. juni 2013** blev det samtidig præciseret, at likvidationsprovenuet kan udloddes både før og efter afslutningen af bobehandlingen, dog fortsat med de begrænsninger, der følger af [§ 223](#).

Senest 2 uger efter, at det endelige likvidationsregnskab er godkendt af kapitalejerne, skal likvidatorernes anmeldelse heraf være modtaget i Erhvervsstyrelsen med likvidationsregnskabet som bilag, jf. [§ 224, stk. 2](#). Regnskabet skal revideres, hvis selskabet er omfattet af revisionspligt. Efter [anmeldelsesbekendtgørelsen § 24](#) skal anmeldelsen vedlægges dokumentation for beslutningens lovlige vedtagelse samt det afsluttende likvidationsregnskab og eventuel årsrapport for det afsluttende regnskabsår. Erhvervsstyrelsen sletter herefter selskabet.

Skattemæssigt anses selskabet efter Den juridiske vejledning som udgangspunkt for endeligt opløst ved aktionærernes godkendelse af det endelige likvidationsregnskab på den afsluttende generalforsamling. Hvis den afsluttende generalforsamling afholdes i **naturlig kontinuitet** med datoen for den afsluttende status, kan skatteophørsdatoen dog være identisk med statusdagen – der kan altså ske en fremrykning af skattepligtens ophør. Bevisbyrden herfor påhviler selskabet.

Cirkulæret om [selvangivelsesfrister og skattebetaling ved selskabers opløsning](#) formulerer det tilsvarende:

Almindeligvis anses et selskab for endeligt opløst ved afmeldelsen til Erhvervs- og Selskabsstyrelsen. Ved rettidig afmeldelse, det vil sige inden 14 dage efter, at det endelige likvidationsregnskab er godkendt af generalforsamlingen, kan selskabet anses for endeligt opløst ved den afsluttende generalforsamling.

Spørgsmålet er ikke akademisk: skæringstidspunktet afgør, om en udlodning falder i ophørsåret (aktieavancebeskatning) eller i et tidligere år (udbyttebeskatning). I [16-0586376](#) nedsatte Landsskatteretten et indeholdelsespligtigt udbytte fra 80.090.000 kr. til 90.000 kr., netop fordi hverken en påstået gælds eftergivelse på 43 mio. kr. eller et kapitalindskud på 37 mio. kr. var i behold i selskabet på likvidationsdatoen – de blev først gennemført efterfølgende.

LOV

[Selskabsloven § 223](#)[Selskabsloven § 224, stk. 1, 2](#)

PRAKSIS

Landsskatteretten · Landsskatteretten nedsætter indeholdelsespligtigt udbytte ved likvidation - manglende retserhvervelse af gældsafgivelse og kapitalindskud på likvidationstidspunktet

04.10.2022

Betalingserklæringen efter § 216: betingelserne og den absolutte

§ 7 2-ugers-frist

Erklæringsmodellen i [§ 216, stk. 1](#) forudsætter, at **alle** kreditorer er betalt, og at **samtlig**e kapitalejere afgiver en erklæring om, at al gæld – forfalden som uforfalden – er betalt, og at det er besluttet at opløse selskabet. Kapitalejernes navne og adresser skal fremgå af erklæringen. Kravet om, at alle kapitalejere skal underskrive, er efter forarbejderne i sig selv en praktisk begrænsning: "hvis der er tale om et stort aktieselskab med mange aktionærer, herunder udenlandske, vil reglen i sig selv medføre en begrænsning for, hvornår opløsningsmetoden kan anvendes".

To formelle betingelser skal opfyldes efter [§ 216, stk. 2](#): erklæringen skal være modtaget i Erhvervsstyrelsen **senest 2 uger efter underskrivelsen**, og den skal være vedlagt en erklæring fra Skatteforvaltningen om, at der ikke foreligger skatte- og afgiftsskrav mod selskabet. Formålet er ifølge forarbejderne "at modvirke misbrug og forhindre, at der opstår uafklarede mellemværender i forbindelse med afregning af skatter og afgifter". Selskabet er først opløst, når det slettes i Erhvervsstyrelsens register, jf. [§ 216, stk. 3](#) – en præcisering, der efter forarbejderne blev indsat for at tilpasse bestemmelsen til 1. selskabsdirektiv (68/151/EØF) artikel 3, stk. 5, hvorefter oplysninger først kan påberåbes over for tredjemand efter offentliggørelsen.

Erhvervsankenævnets praksis om fristen er kompromisløs. I [20/10481](#) var betalingserklæringen underskrevet den 24. august 2020, men først modtaget den 14. september 2020 – en overskridelse på 7 dage. Klageren påberåbte sig ferie, COVID-19-relaterede forhold og forsinket postgang. Erhvervsstyrelsen fastholdt, at der ikke er hjemmel til at dispensere fra den lovbestemte 2-ugers-frist, uanset årsagen til forsinkelsen, og nævnet stadfæstede. Nævnet fandt det herefter unødvendigt at tage stilling til skatteerklæringens alder, da fristoverskridelsen i sig selv var tilstrækkelig grund til at nægte registrering.

Samme sag oplyser om styrelsens administrative praksis vedrørende **aktualitetskravet** til skatteerklæringen:

Det fremgår ikke udtrykkeligt af selskabsloven eller forarbejderne hertil, hvor gammel erklæringen fra Skattestyrelsen må være... I henhold til Erhvervsstyrelsens administrative praksis er det et krav, at erklæringen på modtagelsestidspunktet har aktualitetsværdi, og styrelsen accepterer derfor ikke erklæringer, der er mere end 3 måneder gamle.

I [24/04260](#) blev linjen skærpet med et **digitaliseringsmoment**. Betalingserklæringen var underskrevet mandag den 8. januar 2024, hvorved fristen efter [§ 23, stk. 2](#) udløb mandag den 22. januar 2024. Selskabet havde forsøgt digital indberetning, men den korrekte digitale anmeldelse blev først modtaget den 18. april 2024; en fysisk fremsendt originalformular nåede frem den 23. januar 2024 – altså også for sent. Nævnet lagde vægt på, at anmeldelse efter anmeldelsesbekendtgørelsens § 2 skal ske via selvbetjeningsløsningen på virk.dk, og at opløsning ved betalingserklæring ikke er undtaget herfra. Klagerens argument om, at "papirkorrespondance er lovmæssig fuldt gyldig" som meddelelse til offentlige myndigheder, blev afvist.

De to kendelser tegner et klart mønster: **fristen løber fra underskriftdatoen, den beregnes efter § 23, stk. 2, den kan kun afbrydes ved korrekt digital indberetning, og der er ingen dispensationsadgang.** I praksis betyder det, at skatteerklæringen bør indhentes *før* betalingserklæringen underskrives – forarbejderne

anbefaler da også, at "spørgsmålet om skattekvittance har været drøftet med SKAT inden kapitalejerne træffer beslutning om opløsning og udarbejder erklæringen".

LOV	Selskabsloven § 23, stk. 2	Selskabsloven § 216, stk. 1-3	
PRAKSIS	Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på opløsning ved betalingserklæring grundet fristoverskridelse		21.10.2024
	Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på selskabsophør ved betalingserklæring grundet fristoverskridelse		12.10.2021

§ 8 Kapitalejernes personlige hæftelse efter § 216, stk. 4 – Højesterets successionsdom

Prisen for den forenkede afvikling er hæftelsen. Efter [§ 216, stk. 4](#) hæfter kapitalejerne **personligt, solidarisk og ubegrænset** for gæld – forfalden som uforfalden eller omtvistet – som bestod på tidspunktet for erklæringens afgivelse. Er der overskydende midler, fordeles disse til kapitalejerne.

Forarbejderne beskriver hæftelsens formål og rækkevidde:

Det fremgår af stk. 4, at alle kapitalejere hæfter på tidspunktet for erklæringens underskrift, hvis det måtte vise sig, at der alligevel foreligger uafklarede forpligtelser vedrørende selskabet. Den personlige hæftelse gælder således også for f.eks. skatte- og afgiftskrav, der konstateres efter erklæringens afgivelse, blandt andet som følge af ændring i skatteansættelsen. [...] Dette er dels med til at sikre, at kreditorers og andre rettighedshaveres retsstilling ikke forringes som følge af den simple afvikling, og dels at alle kapitalejere skal være enige om afviklingsformen.

Forarbejderne minder samtidig om, at erklæringen afgives over for en offentlig myndighed og derfor er omfattet af [straffelovens § 296, stk. 1, nr. 2](#) – en urigtig erklæring kan udløse personligt strafansvar for de kapitalejere, der vidste, at der var ubetalt gæld. Er der usikkerhed om et bestående krav, "bør der hensættes et beløb til dækning af dette eventuelle krav, eller på anden måde træffes foranstaltninger til imødegåelse af dette".

Højesterets kendelse af 16. januar 2018 i Sag 186/2017 er den ledende afgørelse om hæftelsens retlige karakter. Sagen angik en eneanpartshaver, der den 15. september 2010 opløste Polaris Investor IV ApS ved erklæring efter § 216, stk. 1, med den urigtige oplysning, at al gæld var betalt – selskabets kassekredit hos Den Jyske Sparekasse i Skals var ikke indfriet. Sparekassen rejste først krav den 24. oktober 2014 og anlagde sag den 9. september 2016. Spørgsmålet var, om kravet var forældet.

Kapitalejeren gjorde gældende, at hæftelsen udgjorde en ny, selvstændig fordring undergivet den almindelige 3-årige frist i [forældelsesloven § 3, stk. 1](#), subsidiært at forholdet skulle sidestilles med kaution efter [§ 11](#). Højesteret afviste begge synspunkter:

Højesteret finder, at bestemmelsens ordlyd og forarbejder indebærer, at kapitalejere, der har afgivet erklæring om opløsning af et selskab i medfør af § 216, stk. 1, indtræder i selskabets forpligtelser over for kreditorer i selskabet, og at dette også gælder i forhold til reglerne om forældelse af krav mod selskabet.

Da det oprindelige krav udsprang af et **pengelån**, gjaldt den 10-årige frist i [forældelsesloven § 6, stk. 1](#), regnet fra den aftalte nedskrivningsdato den 17. december 2013. Sagsanlægget i 2016 lå inden for fristen, og kravet var derfor ikke forældet. Højesteret fremhævede tillige, at hæftelsen er **direkte og ikke subsidiær**, hvorfor kautionsreglen i § 11 ikke kunne anvendes.

Rækkevidden er betydelig: kapitalejeren kan ikke regne med, at den korte 3-årsfrist begrænser eksponeringen. Er den underliggende fordring et pengelån, et pantebrev eller på anden måde omfattet af en længere frist, følger denne frist med over på den personlige hæftelse. Om forældelsesreglerne i øvrigt se [forældelse-pengekrav-afbrydelse](#).

Successionen har også en **processuel** side. I [12-0259376](#) fandt Landsskatteretten, at en eneanpartshaver, hvis selskab var opløst ved betalingserklæring den 4. januar 2012, var klageberettiget over for en efterfølgende skatteansættelse af selskabet fra 1. november 2012 på 803.529 kr.:

På grundlag heraf har klageren en væsentlig, direkte og individuel retlig interesse i SKATs afgørelse af 1. november 2012 vedrørende [virksomhed1] ApS.

Hæftelsen efter § 216, stk. 4, giver altså kapitalejeren adgang til at forsvare sig mod kravet – men naturligvis ikke til at undgå det.

LOV

[Forældelsesloven § 3, stk. 1](#)
[Forældelsesloven § 6, stk. 1](#)
[Forældelsesloven § 11](#)
[Selskabsloven § 216, stk. 1, 4](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets dom om succession i forældelsesfrister for kapitalejere ved selskabsopløsning efter erklæring 16.01.2018

Landsskatteretten · Klageberettigelse for eneanpartshaver efter selskabsopløsning ved betalingserklæring 08.02.2013

§ 9 Den skatteretlige ramme: betalingserklæring, skattekvittance og hæftelse efter selskabsskatteloven § 33

Skattespoet løber parallelt med det selskabsretlige og har sin egen logik. Efter [selskabsskatteloven § 5, stk. 1](#) fortsætter skattepligten indtil opløsningstidspunktet, og likvidator eller ledelsen skal efter [§ 5, stk. 3](#) inden 1 måned efter opløsningen indsende anmeldelse til Skatteforvaltningen med opgørelse af indkomsten for det afsluttende indkomstår. Undlades anmeldelsen, kan der pålægges bøde og daglige tvangsbøder.

Der må skarpt sondres mellem to dokumenter, som ofte forveksles:

	Skattekvittance (likvidation)	Betalingserklæring fra Skatteforvaltningen (§ 216)
Retsgrundlag	Praksis knyttet til SEL § 33	Selskabsloven § 216, stk. 2
Virkning	Likvidator kan ikke efter likvidationen pådrage sig ansvar for skatten efter SEL § 33	Afgives med forbehold for senere revision
Fritager for hæftelse?	Ja, for likvidator inden for kvittancens rammer	Nej – hverken efter § 216, stk. 4, eller SEL § 33

Den juridiske vejledning afsnit [C.D.1.5.1.6](#) formulerer det utvetydigt:

En betalingserklæring fra Skattestyrelsen efter ovenstående retningslinjer er således ikke det samme som en skattekvittance og fritager ikke kapitalejerne for hæftelse for eventuelle skattekrav.

Og videre om rækkevidden af hæftelsen:

Er selskabet opløst på det tidspunkt, hvor det konstateres, at der bestod et skattekrav, dengang da kapitalejerne afgav erklæring over for Erhvervsstyrelsen, skal dette krav derfor rejses over for kapitalejerne.

Selskabsskatteloven § 33 indeholder en selvstændig hæftelsesregel: er et selskab opløst og formuen udloddet, uden at der er afsat tilstrækkelige midler til dækning af selskabsskatten (og efter en udvidelse ved lov nr. 1694 af 30. december 2024 tillige indeholdelsespligtig kildeskat), er aktionærene sammen med likvidator – eller, hvor en sådan ikke er valgt, bestyrelsen – **solidarisk ansvarlige** for skattens betaling. Ansvarer er beløbsbegrænset: mod likvidator kan det ikke gøres gældende for mere end summen af de foretagne udlodninger, og aktionærer hæfter kun i det omfang, de har modtaget udlodning. Afgørende for denne praksisoversigt er dog bestemmelsens sidste punktum: § 33 **finder ikke anvendelse** ved opløsning efter selskabsloven § 216. Ved erklæringsopløsning er hjemlen i stedet – og alene – § 216, stk. 4, som til gengæld er ubegrænset.

SEL § 33-sporet er levende i praksis. I [24-0030490](#) blev en dansk ejer af et i Hong Kong registreret selskab, der blev opløst uden likvidation den 6. november 2020, pålagt at hæfte for 590.782 kr. af selskabets ubetalte selskabsskat for 2014-2016. Selskabet blev anset for fuldt skattepligtigt til Danmark, fordi ledelsens sæde reelt var her, og hæftelsen svarede præcist til de udlodninger, klageren havde modtaget. Landsskatteretten afviste både ugyldighedsindsigelsen og forældelsesindsigelsen; fristen begyndte tidligst at løbe fra december 2022, da skattekravet mod selskabet blev fastslået.

Beskatningen hos kapitalejeren følger [ligningsloven § 16 A](#). Udlodning af likvidationsprovenu foretaget i det kalenderår, hvori selskabet endeligt opløses, behandles efter reglerne om gevinst og tab ved afståelse af aktier, jf. [§ 16 A, stk. 3, nr. 1](#), mens udlodninger forud for ophørsåret som udgangspunkt beskattes som udbytte efter [§ 16 A, stk. 1 og 2](#) – med adgang til dispensation efter stk. 3, nr. 2, når særlige omstændigheder taler derfor. Denne dispensationsadgang blev anvendt i [SKM2009.365.SR](#), hvor Skatterådet tillod en brugsforening under likvidation at udlodde over 1,7 mio. kr. til almennyttige formål inden for et skoledistrikt.

Opgørelsen af provenuet giver hyppigt tvist. I [23-0059450](#) – en ren § 216-sag – fastholdt Landsskatteretten selskabets **bogførte egenkapital** på 1.042.110 kr. som afståelsessum, selv om klageren gjorde gældende, at en stor del af midlerne tilhørte en jagtforening, som selskabet administrerede. Retten lagde vægt på, at årsrapporterne for 2016-2018 ikke indeholdt noget, der tydede på gældsforpligtelser over for foreningen, og at senere overførsler ikke ændrede, hvad der var egenkapital på ophørstidspunktet. Bemærkelsesværdigt fastsatte retten ophørsdatoen til 31. december 2019, selv om betalingserklæringen først var dateret august 2020, fordi erklæringen angav virkning fra denne dato, og der ikke havde været erhvervsmæssig aktivitet i 2020. Samme bevismæssige linje ses i [23-0098089](#), hvor klageren ikke kunne dokumentere, at et bogført varelager på 200.000 kr. var ukurant, og gevinsten på 15.414 kr. derfor blev opretholdt. Og i [SKM2024.3.SR](#) afviste Skatterådet, at beskattede og tilbagebetalte aktionærlån kunne fragå ved opgørelsen af likvidationsprovenuet – tilbagebetalte lån anses skatteretligt som tilskud til selskabet.

Et særligt spørgsmål opstår ved **uanbringeligt provenu**. I [SKM2015.637.SR](#) bekræftede Skatterådet, at et uanbringeligt likvidationsprovenu, som en advokat forvaltede efter likvidationer i 1994-95, skattemæssigt skulle sidestilles med båndlagt kapital uden kapitalejer, indtil de ukendte aktionærers krav forældedes; det efterfølgende udbetalte beløb skulle beskattes som personlig indkomst efter statsskatteloven § 4, litra e – ikke som likvidationsprovenu.

I **grænseoverskridende** forhold er hovedspørgsmålet, om udlodningen skal omkvalificeres til udbytte, fordi modtageren er begrænset skattepligtig efter [selskabsskatteloven § 2, stk. 1, litra c](#). Skatterådet har i en række bindende svar bekræftet aktieavancebehandling, når modtageren var retmæssig ejer: [SKM2014.168.SR](#) (spanske moderselskaber), [SKM2014.741.SR](#) (amerikansk og italiensk aktionær), [SKM2023.308.SR](#) og

[SKM2024.371.SR](#). Omvendt førte den generelle omgængelsesklausul i [ligningsloven § 3](#) i [SKM2022.495.SR](#) til, at en påtænkt likvidationsudlodning blev kvalificeret som udbytte, fordi et hovedformål med det bagvedliggende arrangement var at undgå dansk kildeskat. Den nærmere aktionærbeskatning behandles under [aktiebeskatning](#).

LOV	Ligningsloven § 16a, stk. 1-3	Selskabsloven § 216, stk. 2, 4
	Selskabsskatteloven § 5, stk. 1, 3	Selskabsskatteloven § 33
PRAKSIS	Landsskatteretten · Beskatning af likvidationsprovenu ved ophør af anpartsselskab via betalingserklæring 20.10.2025 Landsskatteretten · Hæftelse for selskabsskat – Ledelsens sæde – Selskabsskatteloven § 33 11.03.2025 Landsskatteretten · Stadfæstelse af beskatning af likvidationsprovenu ved selskabsophør trods påstand om ukurant varelager 18.10.2024 Skatterådet · Likvidationsprovenu til X-landsk moderselskab er skattefri aktieavance 08.07.2024 Skatterådet · Beskattede aktionærlån reducerer ikke likvidationsprovenu 04.01.2024 Skatterådet · Fraflytning af hjemsted udløser ikke kildeskat af likvidationsprovenu 30.06.2023 Skatterådet · Likvidationsprovenu behandles som udbytte på grund af misbrug 14.10.2022 Skatterådet · Beskatning af uanbringeligt likvidationsprovenu efter forældelse 05.10.2015 Skatterådet · Likvidationsprovenu til udenlandske aktionærer behandles som aktieafståelse 29.10.2014 Skatterådet · Udlodning af likvidationsprovenu behandles som afståelse af aktier 05.03.2014 Skatterådet · Tilladelse til udlodning af likvidationsprovenu til almennyttige formål 28.05.2009	

§ 10 Grænsefladen til tvangsopløsning: hvornår ophører adgangen til frivillig likvidation

Frivillig likvidation og administrativ tvangsopløsning er ikke frit ombyttelige. Erhvervsstyrelsen kan efter [§ 225, stk. 1](#) anmode skifteretten om at opløse et kapitalselskab i en række tilfælde – bl.a. manglende årsrapport, manglende lovlig ledelse eller hjemsted, manglende registrering af reelle ejere og manglende anmeldt revisor ved revisionspligt. Styrelsen kan fastsætte en afhjælpningsfrist, men afhjælpes manglen ikke, kan der træffes beslutning om tvangsopløsning, jf. [§ 225, stk. 2](#). Bliver opløsning ikke vedtaget af selskabet i tilfælde, hvor det er påbudt, eller vælges likvidator ikke, kan styrelsen anmode skifteretten, jf. [§ 226, stk. 1](#).

Skæringstidspunktet er styrelsens anmodning til skifteretten. Erhvervsankenævnet fastslog allerede i de to parallelle 1997-kendelser [96-95.809](#) og [96-95.835](#), at adgangen til at beslutte frivillig likvidation **ophører**, når styrelsen har anmodet skifteretten om opløsning. Selskabet havde undladt at benytte genoptagelsesadgangen inden for fristen og forsøgte i stedet at få registreret en generalforsamlingsbeslutning om frivillig likvidation. Styrelsen afviste:

Da anmeldelse og registrering af genoptagelse af selskabets virksomhed ikke har fundet sted, er det alene skifteretten, der har kompetence til at afgøre opløsningsmåden.

Nævnet tiltrådte og understregede, at loven kun indeholder én mulighed for at afbryde en iværksat tvangsopløsning, nemlig genoptagelse. Princippet er uændret under den nugældende selskabslov, hvor genoptagelsesadgangen findes i [§ 232](#).

Skifterettens prøvelse af selve opløsningsgrundlaget er tilsvarende begrænset. I [L 1963/09-F \(B-257-10\)](#) stadfæstede Sø- og Handelsretten skifterettens beslutning om at tage et selskab under likvidation, selv om

direktøren hævdede, at årsrapporten var indgivet rettidigt – skifteretten kan ikke efterprøve styrelsens opløsningsbeslutning, når selskabet ikke har anmodet om genoptagelse hos styrelsen.

At tvangsopløsningsgrundlaget kan være tyndt, betyder ikke, at klageadgangen er værdiløs. I 24/09394 fandt Erhvervsankenævnet, at klageren faktisk havde dokumenteret sit ejerskab af det ene af fire selskaber, og påpegede væsentlige sagsbehandlingsfejl hos styrelsen – men stadfæstede alligevel, fordi selskaberne i mellemtiden var taget under konkursbehandling. Den administrative tvangsopløsning efter §§ 225-230 berøres her kun som grænseflade og behandles i øvrigt selvstændigt.

LOV	Selskabsloven § 225, stk. 1, 2	Selskabsloven § 226, stk. 1	Selskabsloven § 232
PRAKSIS	Sø- og Handelsretten · Tvangsopløsning af selskab grundet manglende årsrapport og manglende anmodning om genoptagelse 16.09.2009 Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af tvangsopløsning af fire selskaber grundet utilstrækkelig dokumentation for reelle ejere 11.04.2025 Erhvervsankenævnet · Grønlandsk anpartsselskab under tvangsopløsning afskåret fra at beslutte frivillig likvidation 27.02.1997 Erhvervsankenævnet · Selskab under tvangsopløsning kan ikke beslutte frivillig likvidation – Erhvervsankenævnet stadfæster Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afvisning 27.02.1997		

§ 11 Genoptagelse efter §§ 231-232: kapitalkrav, berigtigelse og dokumentation

Et selskab under frivillig likvidation kan besluttes **genoptaget** efter § 231, stk. 1, hvis udlodning efter § 223 endnu ikke er påbegyndt. Betingelserne er kumulative: der skal vælges ledelse og eventuel revisor, der skal udarbejdes en vurderingsmandserklæring efter § 37 om, at kapitalen er til stede, selskabskapitalen skal nedskrives til det beløb, der er i behold, og er kapitalen herefter mindre end kapitalkravet i § 4, stk. 2, skal den bringes op. Beslutningen skal anmeldes senest 2 uger fra beslutningsdatoen vedlagt en revisorerklæring om, at der ikke er ydet ulovlige kapitalejerlån, jf. § 231, stk. 2.

For selskaber **under tvangsopløsning** gælder § 231 tilsvarende via § 232, stk. 1, men med skærper: anmeldelsen skal være modtaget senest 3 måneder efter styrelsens anmodning til skifteretten, og genoptagelse er udelukket, hvis selskabet inden for de sidste 5 år tidligere har været under tvangsopløsning, jf. § 232, stk. 2. Efter § 232, stk. 3 er det en betingelse, at de forhold, der begrundede oversendelsen, er **berigtiget senest samtidig med beslutningen om genoptagelse**, og dokumentationen skal indsendes senest samtidig med anmeldelsen. Har skifteretten udnævnt en likvidator, skal denne samtykke, jf. § 232, stk. 4. Kravene er uddybet i [anmeldelsesbekendtgørelsen § 26](#).

Systematikken i §§ 231-232 blev præciseret ved en ændring i december 2010. Forarbejderne hertil forklarer, at opdelingen i to bestemmelser var "begrundet i ønsket om at tydeliggøre, at det er muligt at genoptage selskaber, der er trådt frivilligt i likvidation, såvel som selskaber, der er oversendt til tvangsopløsning", og at der ikke var tilsigtet nogen ændring af gældende ret. Samme ændringslov rettede en fejlhenvisning i § 223, stk. 1 fra den ikke-eksisterende § 224, stk. 3, til § 223, stk. 2, som er a conto-bestemmelsen.

Erhvervsankenævnets praksis om genoptagelse er omfangsrig og lader sig sammenfatte i nogle klare mønstre:

Sag	Problem	Udfald

23/04138	Selskabskapitalen ikke til stede på beslutningstidspunktet (negativ egenkapital)	Afslag stadfæstet
24/09250	Revisorerklæring angav 40.000 kr., men klientkonto viste 37.211,25 kr.	Afslag stadfæstet
24/11571	Revisorerklæring angav 40.000 kr. i stedet for 400.000 kr. for et A/S	Afslag stadfæstet; ingen pligt til berigtigelsesfrist
24/00693	Fakturakvittering uploadet i stedet for kapitalerklæring; årsrapport godkendt dagen efter afgørelsen	Afslag stadfæstet
22/14144	Vurderingsmandserklæring underskrevet 19 dage efter generalforsamlingen; indsendt efter berigtigelsesfristen	Afslag stadfæstet
22/14122	Direktør registreret med "ukendt adresse"; ingen berigtigelsesmulighed givet	Hjemvist
23/13991	Forkert hjemmel og mangelfuld begrundelse	Hjemvist

Mønsteret er tydeligt: **materielle mangler ved kapitalgrundlaget fører til afslag**, mens **forvaltningsretlige mangler fører til hjemvisning**. Anmelderen bærer efter § 15, stk. 2 ansvaret for anmeldelsens rigtighed, og en revisorerklæring, der faktisk er forkert, redder ikke anmeldelsen – det fremgår klart af 24/09250, hvor nævnet konkluderede, at selskabet ikke havde fremsendt "den nødvendige dokumentation senest samtidig med anmeldelsen eller alternativt senest med fristens udløb". Omvendt gælder efter 22/14122 den forvaltningsretlige forventning, at styrelsen giver mulighed for berigtigelse: nævnet lagde her vægt på forarbejderne til § 23 d, hvorefter "det er Erhvervsstyrelsens praksis at give mulighed for at berigtige ukorrekte oplysninger såfremt det er muligt". Endelig viser 22/14144, at en vurderingsmandserklæring skal foreligge **senest på beslutningstidspunktet** – genoptagelse sidestilles her med en nystiftelse.

LOV	Selskabsloven § 15, stk. 2	Selskabsloven § 231, stk. 1, 2	Selskabsloven § 232, stk. 1-4
PRAKSIS	Erhvervsankenævnet · Erhvervsankenævnet stadfæster afvisning af genoptagelse af CC ApS grundet utilstrækkelig selskabskapital 13.07.2025 Erhvervsankenævnet · Afvisning af genoptagelse af AA A/S grundet mangelfuld revisorerklæring om selskabskapital 13.05.2025 Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på genoptagelse af anpartsselskab grundet manglende berigtigelse af årsrapport og kapitalerklæring 06.03.2025 Erhvervsankenævnet · Hjemvisning af sag om genoptagelse af selskab under tvangsopløsning grundet forkert hjemmel og fejlagtig afvisning pba. vedtægtsuoverensstemmelser 01.05.2024 Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på genoptagelse af AA A/S grundet manglende selskabskapital 11.01.2024 Erhvervsankenævnet · Nægtelse af registrering af genoptagelse for KL IVS grundet overskridelse af berigtigelsesfrist 10.02.2023 Erhvervsankenævnet · Hjemvisning af afslag på genoptagelse af anpartsselskab grundet manglende mulighed for berigtigelse af direktørs bopælsadresse 22.12.2022		

Efter sletningen: manglende partshabilitet og reassumption efter § 235

§ 12

Når selskabet er slettet – hvad enten det er sket efter betalingserklæring eller efter afsluttet likvidation – ophører det med at eksistere som juridisk person. Konsekvensen er skarp: **det slettede selskab har ingen partshabilitet**. I 11-02466 afviste Landsskatteretten at pålægge SKAT at genoptage skatteansættelsen for et selskab, der var opløst efter § 216 og slettet den 26. november 2010, uanset at selskabet ønskede fradrag for oversete lønudgifter på 109.566 kr. Retten fastslog, at et opløst selskab ingen partshabilitet har efter retsplejeloven, og at selskabet ikke var reassumeret efter § 235, stk. 1 – "hvilket er en forudsætning for at kunne bedømme krav fra eller mod et afsluttet bo".

Reassumption er den lovbestemte vej tilbage. Efter § 235, stk. 1, kan skifteretten bestemme, at boet efter et kapitalselskab, der er slettet efter § 216 eller efter afsluttet likvidation, skal reassumeres, hvis der fremkommer yderligere midler til fordeling, eller hvis der i øvrigt er forhold, der giver anledning hertil.

Forarbejderne afgrænser instituttet præcist:

Med det foreslåede stk. 1 er der tale om en ad hoc genoptagelse af boet alene med det formål at tage stilling til et forhold, der er opstået efter selskabets ophør. I modsætning til § 231, der omhandler genoptagelse af selskabet som sådan, kan genoptagelse efter disse bestemmelser ikke finde sted i forbindelse med en reassumption.

Og om betingelsen for reassumption:

Reassumption kan alene blive aktuelt, når der kan påvises en særlig anledning hertil. Det kan være tilfældet, når der efter likvidationens afslutning eller betalingserklæringens afgivelse er fremkommet aktiver, der ikke er indgået under boets behandling eller den afsluttende fordeling af aktiver blandt kapitalejerne. En reassumption kan endvidere være påkrævet for at medvirke til at berigtige en formalitet, som er overset under bobehandlingen, f.eks. aflysning af et indfriet pantebrev.

Forarbejderne præciserer udtrykkeligt, at § 235 også dækker selskaber opløst ved betalingserklæring, selv om der her ikke har været nogen bobehandling: "det kan på samme måde som ved en likvidation forekomme, at der efterfølgende opstår forhold, som nødvendiggør en forsvarlig fordeling". Et vigtigt praktisk punkt: **der gælder ikke krav om proklama ved reassumptionen**.

Proceduralt forestår de tidligere likvidatorer bobehandlingen, jf. § 235, stk. 2; kan dette ikke ske – eller har der som ved § 216-opløsning aldrig været en likvidator – forestår skifteretten eller en af skifteretten udpeget likvidator behandlingen. Anmeldelse om reassumption og dens afslutning skal være modtaget i Erhvervsstyrelsen senest 2 uger efter skifterettens bestemmelse, jf. § 235, stk. 3.

Sondringen mellem § 231-genoptagelse og § 235-reassumption er praktisk vigtig: § 231 genopliver selskabet som virksomhed og forudsætter, at udlodning ikke er påbegyndt; § 235 genåbner alene boet med henblik på et konkret, afgrænset forhold. Rådgivere, der vil anfægte en skatteansættelse af et slettet selskab, må derfor gå ad § 235-vejen – eller, ved § 216-opløsning, rejse indsigelsen personligt som hæftende kapitalejer, jf. den klageadgang Landsskatteretten anerkendte i 12-0259376.

LOV	Selskabsloven § 216	Selskabsloven § 231, stk. 1	Selskabsloven § 235, stk. 1-3
PRAKSIS	Landsskatteretten · Klageberettigelse for eneanpartshaver efter selskabsopløsning ved betalingserklæring		
			08.02.2013
	Landsskatteretten · Stadfæstelse af SKATs afgørelse om afvisning af genoptagelse af skatteansættelse for opløst selskab		
			15.09.2011

§ 13 Sammenfatning: valget mellem de to spor og de kritiske faldgruber

Praksis efterlader et forholdsvis klart billede af, hvornår hver af de to afviklingsmodeller er den rigtige – og af, hvor rådgiverfejlene typisk sker.

Betalingserklæringen efter § 216 er hurtig og billig, men indebærer en ubegrænset personlig hæftelse, hvis afviklingen ikke er fuldstændig. Hæftelsen omfatter efter ordlyden gæld, der er "forfalden som uforfalden eller omtvistet", og efter forarbejderne udtrykkeligt skatte- og afgiftskrav, der først konstateres senere. Højesterets kendelse i [Sag 186/2017](#) gør eksponeringen langvarig: fordi kapitalejeren succederer i selskabets forpligtelser, følger den underliggende fordrings egen forældelsesfrist med – 10 år ved pengelån. Modellen egner sig derfor til selskaber med overskuelig og fuldt afviklet gæld, en snæver ejerkreds og ingen verserende tvister eller åbne skatteår.

Den fulde likvidation efter §§ 217-224 er tungere, men giver kreditorbeskyttelse gennem proklama og – for likvidator – mulighed for at opnå en skattekvittance, der efter Den juridiske vejledning betyder, at likvidator ikke efter likvidationen kan pådrage sig ansvar for skatten efter [selskabsskatteloven § 33](#). Modellen bør vælges, når der er usikkerhed om kreditor kredsen, ukendte eller omtvistede krav, eller når ejerkredsen er stor eller ikke fuldt enig.

De hyppigste faldgruber i praksis er:

- **Fristen i § 216, stk. 2.** Erhvervsankenævnet har i [20/10481](#) og [24/04260](#) afvist enhver undskyldning. Skatteerklæringen bør derfor indhentes før underskriften, og anmeldelsen skal ske digitalt via [virk.dk](#).
- **Forveksling af betalingserklæring og skattekvittance.** Skattestyrelsens erklæring efter § 216, stk. 2, afgives med forbehold for senere revision og fritager ikke for hæftelse.
- **For tidlig udlodning.** Udlodning før proklamafristens udløb eller uden betaling af kendte kreditorer – herunder ikke-anmeldte kendte kreditorer – udløser tilbagebetalingspligt efter [§ 194](#) og potentielt likvidatoransvar.
- **Bevisbyrden for provenuets størrelse.** [23-0059450](#) og [23-0098089](#) viser, at den bogførte egenkapital lægges til grund, medmindre kapitalejeren kan dokumentere andet – og at efterfølgende dispositioner ikke ændrer forholdene på ophørstidspunktet.
- **Manglende reassumption.** Krav fra eller mod et slettet selskab kan ikke behandles, før boet er reassumeret efter [§ 235](#), jf. [11-02466](#).
- **Overskridelse af vinduet til frivillig likvidation.** Efter styrelsens anmodning til skifteretten er den eneste vej tilbage genoptagelse efter § 232 – ikke en generalforsamlingsbeslutning om frivillig likvidation.

Endelig må likvidator holde et vågent øje med solvensen undervejs. Viser afviklingen sig ikke at give fuld dækning, indtræder pligten efter [§ 233, stk. 2](#) til at indgive begæring om rekonstruktionsbehandling eller konkurs, og sagen forlader dermed denne oversigts område til fordel for [konkurs](#) og [rekonstruktion](#).

LOV

[Selskabsloven § 194](#)
[Selskabsloven § 216, stk. 2, 4](#)
[Selskabsloven § 233, stk. 2](#)
[Selskabsloven § 235](#)
[Selskabsskatteloven § 33](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets dom om succession i forældelsesfrister for kapitalejere ved selskabsopløsning efter erklæring 16.01.2018

Landsskatteretten · Beskatning af likvidationsprovenu ved ophør af anpartsselskab via betalingserklæring 20.10.2025

Landsskatteretten · Stadfæstelse af beskatning af likvidationsprovenu ved selskabsophør trods påstand om ukurant varelager	18.10.2024
Landsskatteretten · Stadfæstelse af SKAT's afgørelse om afvisning af genoptagelse af skatteansættelse for opløst selskab	15.09.2011
Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på opløsning ved betalingserklæring grundet fristoverskridelse	21.10.2024
Erhvervsankenævnet · Stadfæstelse af afslag på selskabsophør ved betalingserklæring grundet fristoverskridelse	12.10.2021

REFERENCE Lovgrundlag

8 paragraffer

Ligningsloven § 16a	stk. 2, 3	Selskabsloven § 216	stk. 1-4
Selskabsloven § 217	stk. 1, 2	Selskabsloven § 221	stk. 1-4
Selskabsloven § 223	stk. 1, 2	Selskabsloven § 224	stk. 1, 2
Selskabsloven § 235	stk. 1	Selskabsskatteloven § 33	

MATERIALE Citerede afgørelser

32 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

1

16.01.2018	Højesterets dom om succession i forældelsesfrister for kapitalejere ved selskabsopløsning efter erklæring	186-2017
------------	---	----------

SØ- OG HANDELSRETEN · SPECIALRET

3

20.12.2023	Højesterets kendelse i tvangsopløsningssag: Anmodning om afsættelse af likvidator ikke imødekommet	6857-8239
12.05.2011	Afdækning af voldgiftsklausuls betydning for ad citation i sag om fordringsprøvelse	0-7-10
16.09.2009	Tvangsopløsning af selskab grundet manglende årsrapport og manglende anmodning om genoptagelse	L 1963/09-F (B-257-10)

LANDSSKATTERETTEN · ADMINISTRATIV KLAGEINSTANS

7

20.10.2025	Beskatning af likvidationsprovenu ved ophør af anpartsselskab via betalingserklæring	23-0059450
11.03.2025	Hæftelse for selskabsskat – Ledelsens sæde – Selskabsskatteloven § 33	24-0030490
18.10.2024	Stadfæstelse af beskatning af likvidationsprovenu ved selskabsophør trods påstand om ukurant varelager	23-0098089
04.10.2022	Landsskatteretten nedsætter indeholdelsespligtigt udbytte ved likvidation - manglende retserhvervelse af gældseftergivelse og kapitalindskud på likvidationstidspunktet	16-0586376
18.12.2017	Værdiansættelse af aktier ved likvidation af holdingselskab – syn og skøn tillagt vægt	13-6628775
08.02.2013	Klageberettigelse for eneanpartshaver efter selskabsopløsning ved betalingserklæring	12-0259376

15.09.2011	Stadfæstelse af SKATs afgørelse om afvisning af genoptagelse af skatteansættelse for opløst selskab	11-02466
------------	---	----------

SKATTERÅDET · ADMINISTRATIV MYNDIGHED 8

08.07.2024	Likvidationsprovenu til X-landsk moderselskab er skattefri aktieavance	23-2340814
04.01.2024	Beskattede aktionærlån reducerer ikke likvidationsprovenu	23-1184743
30.06.2023	Fraflytning af hjemsted udløser ikke kildeskat af likvidationsprovenu	23-0089418
14.10.2022	Likvidationsprovenu behandles som udbytte på grund af misbrug	21-0486163
05.10.2015	Beskatning af uanbringeligt likvidationsprovenu efter forældelse	15-1538850
29.10.2014	Likvidationsprovenu til udenlandske aktionærer behandles som aktieafståelse	14-3545428
05.03.2014	Udlodning af likvidationsprovenu behandles som afståelse af aktier	13-5848568
28.05.2009	Tilladelse til udlodning af likvidationsprovenu til almennyttige formål	09-019192

ERHVERVSANKENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS 13

13.07.2025	Erhvervsankenævnet stadfæster afvisning af genoptagelse af CC ApS grundet utilstrækkelig selskabskapital	24/09250
13.05.2025	Afvisning af genoptagelse af AA A/S grundet mangelfuld revisorerklæring om selskabskapital	J.NR. 24/11571
11.04.2025	Stadfæstelse af tvangsopløsning af fire selskaber grundet utilstrækkelig dokumentation for reelle ejere	24/09394
06.03.2025	Stadfæstelse af afslag på genoptagelse af anpartsselskab grundet manglende berigtigelse af årsrapport og kapitalerklæring	24/00693
21.10.2024	Stadfæstelse af afslag på opløsning ved betalingserklæring grundet fristoverskridelse	24/04260
01.05.2024	Hjemvisning af sag om genoptagelse af selskab under tvangsopløsning grundet forkert hjemmel og fejlagtig afvisning pba. vedtægtsuoverensstemmelser	23/13991
11.01.2024	Stadfæstelse af afslag på genoptagelse af AA A/S grundet manglende selskabskapital	23/04138
10.02.2023	Nægtelse af registrering af genoptagelse for KL IVS grundet overskridelse af berigtigelsesfrist	22/14144
22.12.2022	Hjemvisning af afslag på genoptagelse af anpartsselskab grundet manglende mulighed for berigtigelse af direktørs bopælsadresse	22/14122
15.03.2022	Stadfæstelse af afslag på udpegning af minoritetsrevisor grundet tvivl om ejerforhold	21/04258
12.10.2021	Stadfæstelse af afslag på selskabsophør ved betalingserklæring grundet fristoverskridelse	20/10481
27.02.1997	Grønlandsk anpartsselskab under tvangsopløsning afskåret fra at beslutte frivillig likvidation	96-95.809
27.02.1997	Selskab under tvangsopløsning kan ikke beslutte frivillig likvidation – Erhvervsankenævnet stadfæster Erhvervs- og Selskabsstyrelsens afvisning	96-95.835

FORARBEJDE Betænkninger

3 referencer

Forenkling og fremtidstilpasning af selskabslovene – Betænkning nr. 1229

nr. 1229 · 1992 · Industriministeriet

Forenkling af anpartsselskabsloven – Betænkning nr. 1251 afgivet af Industriministeriets Selskabsretspanel

nr. 1251 · 1993 · Industriministeriet

Betænkning om revision af aktieselskabslovgivningen

nr. 362 · 1964 · Handelsministeriet